

Василь позна, че скоро не ще има помощь, а отъ минутѣ на минутѣ-тѣ повечь падаше.

—Петре, брате! извика той отчаянно, що правишь бже, азъ отивамъ, ные загынахме, Петре!

Този страшенъ выкъ, грозно примина прѣзь сърдце-то на Васильовѣ-тѣ булкѣ; тя трѣпна изведнѣжъ, трѣпна и ся истъргна отъ рѣцѣ-тѣ на Татаркыни-тѣ; тя безъ страхъ върви да отърве мѣжа си; измичя единъ ножъ отъ ранены-тѣ Татары, кои ся готвѣхъ пакъ да станѣтъ на бой, и.... още помощь; гласъ: Василе! дръще, ся вдѣхна имъ новѣ силѣ и тѣ познахъ че сѣ спасени.

То бѣхъ Жельови. Жельо отиде да помогне на Петра; той обезсили изведнѣжъ Татарчето, като го удари въ кръста и застѣпи Петрово-то мѣсто. Станка и булка-та бѣхъ вече въ Николовы-тѣ и Васильовы рѣцѣ и ся готвѣхъ да ты управѣтъ въ шумалака. Нъ ето завчаскы толпа Татари изкочихъ надъ баиря.

—Жельо! Петре! свѣршвайте и назадъ, извика Никола, като ты видѣ. Двама-та скрѣпти Татари, като угадихъ помощь-тѣ излѣзохъ пакъ и ся захванахъ.

—На кѣдѣ бре! Станка е наша, извикахъ тѣ, и ся спуснахъ подирѣ имъ.

Василь укрѣпенъ повърна ся на срѣщѣ имъ.

—Никола! изрече той, води Станкины на-